

og som Menighedens Ordfører overfor Præsten og kirkelige Foresatte. — Undertegnede Brod-vorf maa holde paa en bestemt Betegnelse af, at Menighedsraadets Medlemmer, som Præstens Medhjælpere, ikke have at gaa udenfor de Anviisninger, som Lovudkastets følgende Paragrapher give, for at de ikke skulle føle sig kaldede til Indblandelse i Menighedens Medlemmers private Liv. Han har derfor tilladt sig at fremsætte et særligt Endringsforslag i denne Retning, uden hvis Vedtagelse han maa stemme imod hele Paragraphen, ligesom hans Stilling tiloven i det Hele vilde blive væsentlig forskjellig, hvis Paragraphen vedtages enten efter Udcastet eller endog efter den foranstaaende Endring.

§ 17, som tillægger de paagældende Ministerier Ret, til at tage Bestemmelse om Optagelse af Indtægterne af Fattig-Regater i „de Fattiges Kasse,“ synes en Tilføielse Udvalget nødvendig, hvorefter Afgjørelse ved Domstolene af det egentlige Retspunkt bliver forbeholdt Bedkommende.

Det „ligger vistnok nær“ — som det hedder i Motiverne Side 17 — „ved Menighedsraadene at tilvejebringe Tilsyn med de Børn, som udsættes i fremmede Communer“. Men, naar § 18 ikke bliver staaende ved dette Tilsyn med de Børn, som anbringes i Pleie i Sognet, men udvider Forpligtelsen til, „naar det maatte forlanges af en offentlig Myndighed, at være den behjælpelig med at anbringe saadanne Børn,“ saa vil der herved paa mange Steder, f. Ex. i Nærheden af Hovedstaden og overhovedet af større Kjøbstæder, kunne paaføres Menighedsraadene et meget brydsomt og med mange Fortrædeligheder forbundet Arbejde. Udvalget foreslaaer derfor denne Bestemmelse udeladt, ligesom ovenfor det Paalæg: at der skal afgives „aarlig“ Beretning om Børnene til vedkommende Bestyrelse.

Med Hensyn til Mæglingen imellem uenige Egtesfolk hedder det i § 20: at Præstens Attest om anstillet Mæglingsforsøg altid skal være ledsaget af en Erklæring om, „at Mægling for-gjæves er forsøgt af Menighedsraadet.“ Det er herved forudsat som Forpligtelse for Me-

nighedsraadet at forsøge saadan Mægling. Men, foruden at der herved gaaes videre end i den forangaaende Sætning, der alene fordrer, at der skal være „givet Menighedsraadet Leilighed til at mægle imellem Egteskellene“, for-mener Udvalget, at en saadan Forpligtelse vilde, efter de her paagældende Forholds Natur, være høist besværende for Menighedsraadets Medlemmer og kun i ganske enkelt Tilfælde kunne ventes at føre til noget Resultat. Derimod finde vi det aldeles i sin Orden, at Menighedsraadet bør af Præsten sættes i Kundskab om Tilfælde, der gribe saa alvorligt ind i Menighedslivet, hvorved da ogsaa Leiligheden vil være givet til en Medvirken, om noget enkelt Medlem skulde føle Kald til at forsøge en saadan paa Grund af særlige personlige Forhold. I denne Retning er der af Udvalget foreslaaet en anden Affattelse af denne Paragraph.

§ 21 foreslaaer Udvalgets Fleertal at ud-gaae, idet den deri indeholdte Bestemmelse griber ind i Præstens Sjælsørgerforhold, og Samme desuden ikke kan betragte Menighedsraadet som en ret Repræsentation for Menigheden. Paragraphen formenes ogsaa at kunne borttage en Deel af Ansvaret fra Præsten, som dog — saaledes som Sagerne nu staae — i Forbindelse med sine kirkelige Foresatte egentlig har at bære det. — Udvalgets Mindretal antager derimod, at der i en saadan Raadforsel er givet en, i Menighedsforholdet naturlig grundet, Betryggelse, som til sine Tider kan have sin gode Betydning, imod misforstaaet Midkjærlighed fra Præstens Side.

Ved § 22, som omhandler Menighedsraadets Stilling ved Bispevisitationer, foreslaaer Udvalget en noget forandret Form, hvorved den for-anførte dobbelte Side af Virksomheden træder bestemtere frem, og tillige det Stødende er und-gaaet, som kunde findes af Mange deri, at det skal være paalagt Biskoppen at udsørge: „om Menigheden har nogen Anse at føre over Præstens Forhold.“

§ 23 foreslaaer Udvalgets Fleertal at ud-gaae, deels paa Grund af det ved § 21 Anførte om Menighedsraadet som Repræsen-